

Трето място

Училище, учители и ние – един безкраен кръговрат

Есе

Началото за всички нас е, когато прекрачим за първи път прага на училището. Самото понятие “училище” е място, където те учат не само на задачи по математика, термини и изучаване на български език или чужди езици, а и мястото, където те правят общителен и добър към другите. То е за всички като микрокосмос, който предава оригинални послания към бъдещето. Училището дава възможност на всеки да осмисли мястото си в живота. То крие в класните стаи един тайнствен свят, в който властват мощта на човешките мисли. Новите умения позволяват да опознаем по-добре себе си и да преодоляваме успешно житейските препятствия. Всяка нова учебна година ние трупаме все повече и повече знания. По този начин нашите дела, мисли, идеи остават завинаги в песните, в литературата, историята, науката. Те са навсякъде, те са всичко и всичко е част от тях.

На прага на училището ни посрещат нашите учители - мили, сърдечни, лъчезарни. Учат ни на А, Бе, Ве, учат ни как да пишем думите мама, родина, мир. Вдъхват ни сила и увереност, окуражават ни и ни подкрепят, когато се препъваме, когато ни е трудно. Те рисуват с „вълшебна пръчица” картините от света на историята, биологията, географията, физиката и химията. Учат ни да не се боим от математиката, разкриват ни красотата на родния език и литература. Учат ни да пеем вечните български песни, да пресъздаваме света на прекрасното в рисунките си, да се борим в спортните състезания и да побеждаваме. И не само това. Учителите се стараят да ни дадат повече знания за заобикалящия ни свят, учат ни да открояваме доброто от злото, красивото от грозното, приятелството от предателството. Учат ни да обичаме родителите си, родината си. Те не само ни даряват със знания, но и отварят очите ни за света, разтварят за нас необятната книга на живота. Показват ни, че животът не е само друм от цветя, а е изпълнен с много трудности и за да ги преодолеем, трябва воля, упоритост, всеотдайност.

Кой по-добре от тях - нашите учители би ни подготвил за „живота”? Никой, никой!

В училище се запознаваме и с нашите съученици - другите хора, на които можем да разчитаме. Съучениците ни са приятели, с които ще поддържаме връзка и след време. Те са пример за едно доказано и утвърдено приятелство. Аз имам много

приятели в класа, приятели, които няма никога да заменя, защото човек без приятели е нищо - тогава няма на кого да споделиш проблемите си и няма кой да ти помогне в загуби, дори няма с кого да се радваш на победите си. Няма кой да ти помогне, когато си в беда – ето, за това ти трябва приятели, те ти дават нужната подкрепа.

След броени години за нас ще бие последният звънец. Ще настъпи часът на раздялата с учителите ни, съучениците, приятелите. Всеки от нас ще продължи пътя си напред и нагоре, за да откриваме нови, непознати върхове на познанието, ще поемаме своите отговорности. И следва сложният въпрос: „А сега на къде...?“

Вървели сме, вървим и ще продължаваме да вървим, докато не стигнем до там - някъде напред в бъдещето, където ни очаква пъстрият и многолик свят.

Училище, учители и ние – един безкраен кръговрат, в който се включва всяко едно поколение.